

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 3 mars 1939 kl. 1 e. m.

*Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om
viss ändring i 11 § förordningen om automobilskatt.*

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 313, har herr *Holmbäck* hemställt, »att riksdagen ville för sin del antaga följande

F ö r s l a g

till

**förordning om ändrad lydelse av 11 § förordningen den 2 juni 1922
om automobilskatt.**

Härigenom förordnas, att 11 § förordningen den 2 juni 1922 om automobilskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

§ 11.

Den, som — — — femhundra kronor.

Där någon, som eljest brukar skattepliktig automobil, ej på begäran av polisman företer kvitto, som enligt 9 § skall medföras å automobilen, straffes med böter från och med tio till och med femtio kronor. Styrker den, som ertappats med att under färd icke hava medhaft skattekvitto, senast å tredje söckendagen därefter hos vederbörande åklagare, att han vid tiden för förseelsen innehade vederbörligt skattekvitto, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund allenast i ett tillfälligt förbiseende, vare han från ansvar fri.

Har förseelse — — — allmän strafflag.»

Beträffande motiveringen för detta yrkande, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt 9 § andra stycket förordningen den 2 juni 1922 om automobilskatt, sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 23 maj 1924, skall det å skatt för viss automobil senast bekomna kvitto under färd medföras å automobilen för att på tillsägelse av polisman för denne uppvisas. I 11 § andra stycket samma förordning stadgas, att där någon, som brukar skattepliktig automobil, ej på begäran av polisman företer kvitto, som enligt 9 § skall medföras å automobilen, straffes med böter från och med tio till och med femtio kronor.

Jämlikt 20 § 6 mom. vägtrafikstadgan den 23 oktober 1936 skall förare av automobil under färd medhava det för honom utfärdade körkortet för att på tillsägelse av besiktningsman eller polisman uppvisas. Den som åsidosätter denna föreskrift straffas jämlikt 40 § 2 mom. första stycket samma stadga med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor. I 40 § 2 mom. andra stycket föreskrives emellertid, att styrker den, som ertappats med att under färd icke hava medhaft körkort, senast å tredje söckendagen därefter hos vederbörande åklagare, att han vid tiden för förseelsen innehade gällande körkort, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund allenast i ett tillfälligt förbiseende, vare han från ansvar fri.

Bestämmelsen om befrielse från straffpåföljd för det fall, att underlåtenheten att medföra körkort har sin grund i ett tillfälligt förbiseende, infördes genom beslut av 1930 års riksdag i anledning av då väckta motioner. Tidigare gällde i huvudsak samma bestämmelse om ansvar för sådan underlåtenhet som nu gäller i fråga om underlåtenhet att medhava skattekvitto. Till stöd för den år 1930 beslutade ändringen åberopade andra lagutskottet (utlåtande nr 34), att starka billighetsskäl talade för befrielse från straffpåföljd i nyssberörda fall.

I motionen har framhållits, att under en provtur med en nyinköpt automobil hade densamma stoppats av statspolisen och därvid hade konstaterats, att skattekvittot ej medfördes. Å vederbörande polisstation hade föraren av fordonet samma dag uppvisat nämnda kvitto. Sedan talan anhängiggjorts mot föraren på grund av försummelsen att medföra kvittot, hade föraren såsom ursäkt för sin försummelse åberopat glömska att medtaga kvittot. Föraren blev emellertid för sin underlåtenhet att medföra kvittot ådömd bötesstraff.

Efter att hava erinrat om, att gällande bestämmelser i ämnet vore mycket kategoriska, har motionären anförts, att vid jämförelse med motsvarande bestämmelser i fråga om straff för underlåtenhet att medföra körkort syntes nu ifrågavarande bestämmelse vara allt för sträng. Enligt motionärens mening borde samma bestämmelse om befrielse från straffpåföljd gälla i fråga om skattekvitto och körkort.

Av den förut lämnade redogörelsen framgår, att gällande bestämmelser om ansvar för underlåtenhet att under färd med automobil medhava skattekvitto respektive körkort avvika från varandra bland annat därutinnan, att undantag från sådant ansvar icke i något fall kan ifrågakomma beträffande skattekvitto, medan åter detta kan bliva förhållandet i fråga om körkort, för såvitt den försumlige på visst närmare angivet sätt styrker, att förseelsen har sin grund i ursäktligt förbiseende. Såsom skäl för den strängare ansvarsbestämmelsen i fråga om skattekvitto torde kunna anföras, att i regel anledning icke förefinnes att borttaga kvittot ur fordonet. Underlåter innehavare av fordonet att medföra skattekvitto torde denne därför

Utskottet.

mera sällan kunna åberopa såsom ursäkt för sin försummelse sådant tillfälligt förbiseende som förare kan åberopa beträffande motsvarande förseelse i fråga om körkort. På sätt motionären framhållit, kunna emellertid fall förekomma, då underlåtenhet att medföra skattekvitto berott på ett tillfälligt förbiseende av sådan natur, som kan medföra frihet från ansvar vid underlåtenhet att medhava körkort. Med hänsyn härtill och då ur ordnings- och kontrollsynpunkt det synes vara minst lika betydelsefullt att medhava körkort som skattekvitto, finner utskottet skäl tala för att ansvarsbestämmelserna för underlåtenhet att medföra skattekvitto icke böra vara strängare än i fråga om körkort. Utskottet får därför förorda bifall till motionärens förslag om befrielse från straffpåföljd för underlåtenhet att medhava skattekvitto under enahanda förutsättningar som nu gälla för motsvarande fall beträffande körkort. Mot det föreliggande förslaget till författningstext i ämnet har utskottet i sak icke funnit skäl till erinran. Utskottet har emellertid i förslaget vidtagit några smärre redaktionella ändringar.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av förevarande motion II: 313 av herr Holmbäck, för sin del antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 11 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt.¹

Härigenom förordnas, att 11 § förordningen den 2 juni 1922 om automobilskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

11 §.

Den, som — — — femhundra kronor.

Där någon, som eljest brukar skattepliktig automobil, ej på begäran av polisman företer kvitto, som enligt 9 § skall medföras å automobilen, straffes med böter från och med tio till och med femtio kronor. Styrker den, som ertappats med att under färd icke hava medhaft skattekvitto, senast å tredje söckendagen därefter hos vederbörande åklagare, att han vid tiden för förseelsen innehade gällande skattekvitto, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft

¹ Senaste lydelse, se 1924:128.

sin grund allenast i ett tillfälligt förbiseende, vare han från ansvar fri.

Har förseelse — — — till ansvar.

Böter, som — — — tillfalla kronan.

Saknas tillgång — — — allmän strafflag.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1939.

Stockholm den 3 mars 1939.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande: se under betänkande nr 3.